

CHICO XAVIER

NOSSO LAR

O extraordinară relatare a unor experiențe
spirituale din lumea de dincolo
(Universul Astral)

Ganesha Publishing House
2011

Traducere: Horia Pinte

Tehnoredactare: Marius Toader, Alin Mîndru, Gabriela Popa

Corectură: Colomba Pătrașcu, Lidia Muscalu, Carmen Știer

Copertă: Radu Albai

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHICO, XAVIER

NOSSO LAR: O extraordinară relatare a unor experiențe spirituale din lumea de dincolo (Universul Astral) / Chico Xavier, trad. Horia Pinte. - București: Ganesha Publishing House, 2011

ISBN 978-973-99411-7-4

127.5

Copyright © 2011

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Ganesha Publishing House

Tipărit la:

GĀNESHA
PUBLISHING HOUSE

design | machetare | tipar | promotionale

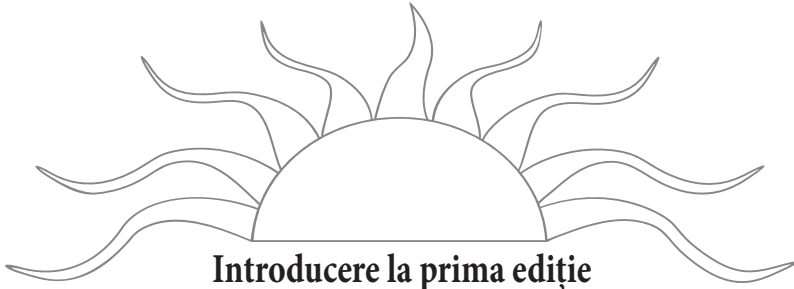
Tel: 021-423.20.58 ▪ 0754.035.732

www.ganesa.ro

CUPRINS

Introducere la prima ediție în limba engleză	7
Un prieten nou	11
Un mesaj de la André Luiz.....	13
În Zonele Întunecate.....	15
Clarence	18
Rugăciunea colectivă	21
Doctorul de suflete	24
Sub tratament	27
Un sfat prețios	30
Lisias explică	33
Organizarea administrativă.....	36
Problema nutriției.....	39
Parcul acvatic	42
Învățând despre Orașul Astral.....	45
Zona Inferioară	48
Cu Ministrul Ajutorării	52
Explicația lui Clarence.....	56
Vizita mamei mele	60
O discuție confidențială.....	63
Acasă la Lisias	67
Iubirea, hrană pentru suflet.....	70
Noua-venita	73
Noțiuni despre noua casă.....	77
O conversație interesantă.....	80
Orele-bonus	83

Arta de a asculta.....	87
Un apel ce răscolește sufletul.....	91
O inițiativă generoasă.....	94
Noi perspective.....	98
În sfârșit, de lucru!	102
La treabă.....	106
Viziunea lui Francis	109
Moștenire și eutanasiere	112
Vampirul	117
Informații despre Veneranda.....	121
Observații interesante	125
Nou-veniți din Zona Inferioară	129
O întâlnire neașteptată	133
Visul.....	137
Discursul Venerandei.....	141
Casa lui Tobias.....	146
Ascultând-o pe Laura.....	151
Culegi ceea ce semeni.....	155
O chemare la luptă.....	159
Discursul guvernatorului	163
O conversație neoficială.....	167
Regiunile Întunecate.....	171
Domeniile Muzicale.....	175
Sacrificiul unei femei.....	180
Întoarcerea Laurei.....	184
Rugăciunea colectivă de acasă.....	188
Întoarcerea acasă.....	193
Un cetățean al Orașului Astral	197

Introducere la prima ediție în limba engleză

De-a lungul istoriei, omul a primit informații despre viața de după moarte într-un mod progresiv, în funcție de capacitatea sa de a le asimila. De-a lungul scurtei sale șederi pe Pământ, omul este în general prea implicat în activitățile sale lumești pentru a percepe într-un mod conștient realitatea unui nivel de existență invizibil. Din aceasta cauză, educația sa spirituală a progresat într-o manieră foarte lentă, de la începuturile sale, secole de-a rândul.

Revelații cu privire la lumea spirituală se regăsesc în scrierile tuturor marilor religii într-o anumită măsură. Totuși, aceste revelații sau instrucțiuni spirituale erau limitate ca anvergură și uneori codificate cu grijă, în scurte citate alegorice. De exemplu, este interesant să observăm cum apar aceste revelații gradat în *Vechiul Testament*, începând cu ideea de paradis și continuând cu referințe la îngeri sau mesageri spirituali, iar apoi la care de luptă și la cai de foc, urmate de noțiunea de lume subterană sau iad, precum și multe alte afirmații sugerând existența unei lumi transcendente. În *Noul Testament* găsim în plus descrieri mai detaliate, cum ar fi starea lui Lazăr și a omului bogat¹ după moartea lor, menționarea de către Iisus a „multelor lăcașuri“ (*Ioan 14:2*), referirile la cei mari

1) Se referă la omul bogat din „Pilda omului bogat și a săracului Lazăr“ care apare în Biblie – n. t. eng.

și cei mici din Împărăția lui Dumnezeu, precum și la „legiunile de îngeri“ (*Matei* 26:53). Unele detalii există și în scrierile apostolilor, în special în *Epistolele lui Pavel din Tars* și în *Apocalipsa lui Ioan*. Un pas și mai important este făcut în *Apocalipsă*, prin descrierea unor scene profetice zugrăvind ceea ce pare a fi o lume reală, locuită de călăreți, ființe angelice, un oraș cu 12 porți și „râul cel pur al apei vieții“ (*Apocalipsa*, 22:1). În *Apocalipsă* mai sunt descrise și procesele intrinseci ale judecării, laolaltă cu sublinierea importanței faptelor noastre.

După perioada Biblică, au fost înregistrate puține descrieri ale vieții de după moarte, acestea regăsindu-se uneori la distanțe de secole întregi. Cele mai cunoscute pot fi găsite în manuscrisele mahomedane, în viziunile sfintei Tereza și ale lui Dante, precum și în scrierile lui Emanuel Swedenborg, Johan Kaspar Lavater și Joseph Smith. Secolele care au trecut au fost în aparență necesare pentru ca omenirea să poată cântări, analiza și digera vechile revelații. Totuși, la mijlocul secolului al XIX-lea, acest model s-a schimbat, iar procesul de informare a început să se accelereze. În lume, această schimbare a fost marcată în special de creșterea numărului de mediumi ce transmiteau nenumărate mesaje spirituale și de sistematizarea Doctrinei Spiritiste de către Allan Kardec în Franța. În secolul care a urmat, omul a avut la dispoziție mai multă informație despre lumea de dincolo decât în toate celelalte secole puse la un loc.

Comunicarea cu spiritele a generat și încă generează agitație. A fost neînțeleasă și folosită greșit, dar indiferent de reacția omului față de ea, se află aici cu un scop măreț și este recunoscută atât de *Noul*, cât și de *Vechiul Testament*. Se înțelege de la sine că aceste comunicări, pentru a fi constructive, trebuie abordate cu o atitudine responsabilă și respectuoasă.

Orașul Astral^P este fără îndoială una dintre cele mai remarcabile scrieri care au contribuit la edificarea acestui nou curent. Este o dovadă în plus că o nouă eră a cunoașterii transcendentele ni se deschide, iar epoca ocultării referințelor despre lumea de dincolo este la final. În plus, ne este prezentată o lume spirituală de o natură uluitoare de realistă. Uneori, suntem surprinși de aspectele cvasi-materiale ale coloniei din *Orașul Astral*. Însă, după o analiză mai atentă, începem să observăm înțelepciunea legilor lui Dumnezeu, care îi oferă sufletului o adaptare gradată la viața lipsită de corpul

---

2) Traducerea sintagmei „Nosso Lar“, în varianta englezească – n. t.

fizic, grosier. S-a confirmat de multe ori prin mesaje demne de încredere că dublurile eterice ale lumii fizice reprezintă un fapt obișnuit pentru următorul nivel existențial. Uneori, asemănările dintre cele două lumi sunt atât de derutante pentru cei abia plecați, încât sufletul confundă această lume cu Pământul, ignorând faptul că a murit și că și-a pierdut corpul fizic. Având în vedere aceste aspecte, precum și alte principii de tranziție explicate în *Orașul Astral*, începem să acceptăm existența unei lumi de după moarte, care respectă

Chico Xavier

legile Naturii, un tărâm guvernat și el de legile drepte ale cauzei și efectului. Mediul descris de André Luiz în această carte aparține unei lumi astrale superioare, unde sufletele se pregătesc pentru a trece către lumi mai elevate, mai imponderabile sau pentru a se reîncarna din nou în planul material.

În acest moment, cititorul obișnuit ar putea să își pună întrebări despre relația lui André Luiz cu Francisco Cândido Xavier. În majoritatea scrierilor mediumice, sunt implicate cel puțin două ființe: mediumul și entitatea care transmite. În cazul de față, mediumul este Xavier, iar spiritul este autorul André Luiz, acesta fiind pseudonimul ales de spirit pentru a-și ascunde fosta identitate de pe Pământ, din motive explicate în altă parte a cărții. Singura informație disponibilă cu privire la identitatea acestui spirit este că a fost un doctor destul de cunoscut care a trăit la începutul acestui secol în Rio de Janeiro. Multiplele încercări de a-l identifica, motivate de curiozitatea umană, au avut drept rezultat pure speculații. André Luiz i-a transmis mediumului Xavier – mai ales prin dicteu automat – și alte cărți la fel de însemnate și de revelatoare ca *Orașul Astral*, majoritatea fiind publicate de Federația Spiritistă Braziliană. Câteva dintre cărțile lui André Luiz și multe dintre mesajele sale individuale au fost traduse în alte limbi.

Francisco Cândido Xavier, sau Chico Xavier, după cum este cunoscut, este un medium admirat și iubit în toată Brazilia. Darurile

sale spirituale uluitoare și marele succes literar (aproape 250 de cărți tipărite³; Xavier a donat drepturile de autor de la toate cărțile sale, care până în ziua de azi s-au vândut în aproape șase milioane de exemplare) nu au afectat bunătatea

și umilința sa. La scurt timp după cel de-al patruzecilea an de ajutor spiritual și social din partea sa, Brazilia părea că începe să-și dea seama de eforturile și devotamentul lui Chico. A fost numit cetățean de onoare al orașului Uberaba, locul unde trăiește acum. Acest gest oficial a fost apoi copiat de multe alte sate și orașe din întreaga țară, fiecare dintre ele numindu-l cetățean de onoare. Aparițiile sale în fața cercurilor de intelectuali pe canalele de televiziune braziliene, unele durând până la câteva ore, i-au adus respectul întregii națiuni pentru inteligența cu care a răspuns, sub ghidare spirituală, întrebărilor controversate ce i-au fost adresate.

Cu mare satisfacție prezentăm cititorului englez această carte de o importanță deosebită. Suntem siguri că, după ce îi vor analiza conținutul, cititorii noștri vor fi de acord cu noi că adevărul vechii zicale care spune că „nimeni nu s-a întors din morți ca să povestească“ va fi serios pus la încercare de această carte. Totodată, pe parcursul cărții, vor fi puse într-o nouă lumină cuvintele Domnului nostru Iisus Cristos care a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri“ (Ioan, 14:2).

August, 1986

S. J. Haddad

3) Aceasta era valabil în momentul apariției acestei cărți. Până la moartea sa în iunie 2002, numărul cărților lui Chico Xavier ajunsese la 412, totalizând circa 50 de milioane de exemplare vândute. Veniturile din vânzarea acestor cărți au fost integral donate pentru opere de caritate. Chico Xavier a fost nominalizat la Premiul Nobel pentru pace în anii 1981 și 1982 – n. t. eng.

În general, în Prefața unei cărți ni se vorbește despre autor, elogiindu-se personalitatea și virtuțile acestuia. Aici însă situația este diferită. Nu s-au găsit înregistrări ale existenței unui medic având numele André Luiz.

Adeseori, înțelegerea reală și dragostea adevărată ne apar ascunse dincolo de mantia anonimului. Astfel, pentru a putea fi absolviți de un trecut negativ, în procesul reîncarnării unele nume vechi sunt șterse, fiind înlocuite de unele noi. În acest mod, tot trecutul este scufundat într-o temporară uitare – o binecuvântare a Compaasiunii Divine.

În același mod, o perdea a uitării a fost așternută asupra celui ce a fost André Luiz. Astfel, nu putem să vă prezentăm informații despre cel care a fost un medic și scriitor pe acest pământ, dar în schimb vă vom face cunoștință cu un nou prieten și frate în eternitate.

Pentru a-și transmite prețioasele impresii și percepții prietenilor pământeni, a fost necesar ca el să depășească toate convențiile, inclusiv folosirea propriului nume. A acționat în acest fel pentru a evita rănirea ființelor dragi, încă prinse în ceața iluziei. A dat dovadă de aceeași generozitate ca un secerător care nu ofensează pe unul ce de-abia ară și nu calcă în picioare câmpurile abia înverzite ale altuia.

Suntem conștienți că această carte nu este singura de acest gen. Alți autori au descris deja care sunt condițiile vieții de dincolo de mormânt. Totuși suntem bucuroși să avem în cercul nostru spiritual o persoană care ne poate transmite din experiența sa. El dăruiește maximul de detalii posibile pentru a ne clarifica legile ce guvernează strădaniile acestor Spirite sânguincioase ale binelui din sferile care sunt invizibile ochiului uman, deși sunt într-o legătură strânsă cu planeta noastră.

Mulți dintre cititori vor zâmbi cu siguranță la citirea unor pasaje ale acestei povestiri. Totuși, dați-mi voie să vă reamintesc faptul că neobișnuitul a generat întotdeauna surprize. Care pământean nu a zâmbit tolerant când a auzit prima dată despre aviație, electricitate

sau radio, cu câteva decenii înainte de apariția acestora?

Surprinderea, perplexitatea și îndoiala sunt des întâlnite în cazul învățăceilor care nu și-au asimilat încă lecțiile. Acest lucru este firesc și corect. Însă nu ne vom propune să criticăm punctul de vedere al semenilor noștri, chiar dacă nu suntem de aceeași părere. Fiecare cititor trebuie să analizeze personal ceea ce citește.

Vom face referire în continuare la scopul esențial al acestei lucrări. Numărul de adepți ai Doctrinei Spiritiste este în creștere rapidă. Sute de oameni sunt interesați de metode și experimente conexe cu aceasta. Totuși, confruntat cu o mulțime de noutăți, omul nu trebuie să își neglijeze cel mai important țel – propria evoluție spirituală.

Nu este suficientă cercetarea fenomenelor, aderarea verbală la o doctrină, colectarea și îmbunătățirea statisticilor, oferirea de îndemnuri celorlalți și obținerea acordului public, oricât ar fi acestea de laudabile la nivelul planului fizic. Este esențial să acumulăm cunoștințe în ceea ce privește potențialul nostru infinit și să le folosim în slujba binelui.

Omul nu este abandonat pe Pământ. El este un copil al lui Dumnezeu, care este implicat într-o activitate constructivă, fiind temporar îmbrăcat în carne. Este un elev în cadrul unei școli meritatorii, în care trebuie să învețe să crească spiritual, să se ridice la un nivel mai înalt. Efortul depus în ipostaza de om este șansa, unealta și manualul său.

Interacțiunea omului cu invizibilul este un proces sacru, având scopul de a restabili creștinismul pur. Fie ca nimeni să nu își neglijeze îndatoririle acolo unde îi este locul în cadrul Planului Divin.

Dragă cititorule, André Luiz a venit să ne spună că cea mai mare surpriză a morții trupești este aceea că ne pune față în față cu propria noastră conștiință, în cadrul căreia ne construim propriul nostru rai, rămânem în purgatoriu sau plonjăm în abisul infernal. El ne amintește că Pământul este școala noastră sacră, pe care nimeni nu o poate pângări fără a afla prețul pentru această teribilă greșală.

Păstrați lecțiile sale în cartea sufletului vostru. Ele ne reamintesc că nu este suficient ca omul să se agațe de existența sa umană. Este necesar să știm cum să folosim această existență într-un mod plin de respect. Pașii unui creștin, indiferent de apartenența sa religioasă, ar trebui să se îndrepte cu adevărat către Cristos. Având în vedere acest scop, avem mare nevoie de Spiritism și Spiritualism, dar mai ales de Spiritualitate.

Emmanuel (spiritul - ghid al lui F. C. Xavier),

Pedro Leopoldo

3 octombrie 1943

UN MESAJ DE LA ANDRÉ LUIZ

Viața nu își încetează niciodată curgerea. Viața este un izvor nesecat, iar moartea este doar efectul obscur al iluziilor.

Râul cel mare își parcurge cursul în întregime până să se reunească cu vastitatea mării. Aidoma, sufletul parcurge în egală măsură diferite drumuri și trece prin diferite stadii, beneficiind din când în când de afluenții cunoașterii, care îi întăresc personalitatea și îi perfecționează înzestrările înainte de a ajunge în Oceanul Eternei Înțelepciuni.

Închiderea ochilor noștri pământești este un eveniment atât de simplu!

Abandonarea corpului fizic nu rezolvă problemele fundamentale ale iluminării, la fel cum schimbarea hainelor nu are nimic de-a face cu profundele întrebări referitoare la viață și la destin.

O, poteci ale sufletului, misterioase căi ale inimii! Ființa trebuie să-și parcurgă în întregime experiențele de viață înainte de a se confrunța cu suprema ecuație a Vieții Eterne. Este esențial pentru tine să trăiești toate conflictele inerente existenței și să le aprofundezi pe parcursul îndelungatului proces al ascensiunii spirituale.

Ce copilărie să îți imaginezi că simpla „cădere a cortinei“ ar putea să rezolve problemele transcendente referitoare la Infinit!

O viață reprezintă un simplu act.

Un corp – un veșmânt.

Un secol – o zi.

O îndatorire – o experiență.

Un succes – o achiziție.

O moarte – un suflu de revigorare.

Câte vieți, câte corpuri, câte secole, câte îndatoriri, câte succese, câte morți ne mai sunt destinate?

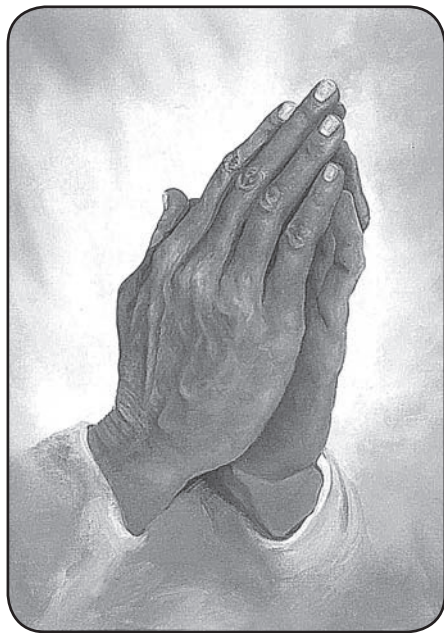
Și, cu toate acestea, filozofii religioși vorbesc despre decizii finale și situații imuabile!

Din păcate, peste tot întâlnim erudiți care sunt niște analfabeți din punct de vedere spiritual!

Intrarea în Școala *Evangheliei* se obține cu multă trudă și, în plus, admiterea aproape întotdeauna are loc într-o modalitate inedită – sufletul se află singur față în față cu Domnul nostru Iisus Cristos, zbatându-se să răzbată printre dificultățile vieții, învățând lecții într-o sală de clasă invizibilă și participând la conferințe lungi de cuvinte nerostite.

Prin urmare, este lungă, foarte lungă călătoria noastră anevoioasă. Aici, eforturile noastre umile vă pot oferi doar o privire fugară asupra acestui adevăr fundamental.

Vă vorbesc ca un prieten anonim, cu acest anonim izvorând dintr-o iubire frățească. Marea majoritate a oamenilor sunt precum un vas fragil care încă nu poate cuprinde întregul Adevăr. Prin urmare, ne limităm aici la a transmite numai profunda experiență în sine, cu valorile sale colective. Nu vom tulbura pe nimeni cu ideea Eternității. Fie ca mai întâi vasele să se întărească. Așadar, dedicăm această scurtă dare de seamă spiritelor înflăcărate ale fraților noștri care se străduiesc să ascensioneze spiritual și care

înțeleg, laolaltă cu noi, că „vântul suflă unde voiește“.
(*Ioan, 3:8*)

Și acum, prietene, fie ca mulțumirile mele să se imprime pe această hârtie și astfel să se ridice și să se contopească într-o tăcere profundă, plină de înțelegere și de recunoștință. Atracția, aprecierea, iubirea și bucuria sălășluiesc în suflet. Fiți siguri că în profunzimile ființei mele simt toate acestea față de voi.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze!

André Luiz

Capitolul 1

ÎN ZONELE ÎNTUNECATE

Aveam impresia că am pierdut noțiunea timpului și a spațiului.

Eram convins că nu mai făceam parte din lumea celor vii și totuși am continuat să trag în piept foarte mult aer.

De când devenisem eu marioneta unor forțe irezistibile? N-aș fi putut spune. Mă simțeam ca un prizonier închis în cușca întunecată a groazei. Cu viața atârându-mi de un fir de păr și inima bătându-mi incontrolabil, pradă unei frici teribile, am urlat de multe ori ca un nebun. Am implorat milă și am protestat împotriva sentimentului amar de deznădejde ce pusese stăpânire pe sufletul meu. Însă plânsetele mele se spărgeau în tăcere sau primeau drept răspuns lamentări ale altor voci, chiar mai tânguitoare decât a mea. În alte momente, râsete stridente și sinistre străbăteau tăcerea, ca și cum niște ființe necunoscute ar fi fost foarte aproape de mine, care eram un prizonier al nebuniei. Forme diabolice, fețe groaznice, înfățișări monstruoase treceau pe lângă mine din când în când, amplificându-mi starea de panică. Peisajul, atunci când nu era întuneric beznă, era inundat de o lumină sinistră, ca și cum ar fi fost învăluit într-o ceață densă, încălzită de razele soarelui.

În acest fel am continuat acea stranie călătorie. Cu ce scop? Cine putea spune? Știam doar că alergam încontinuu. Frica mă conducea orbește... Unde erau casa, soția și copiii mei? Pierdusem orice simț al direcției. Frica de necunoscut și groaza de întuneric îmi anulaseră capacitatea de a raționa chiar din momentul în care m-am eliberat de corpul fizic din mormânt.

Starea de conștiință mă chinuia. Aș fi preferat absența totală a rațiunii sau non-existența. Un noian de lacrimi îmi șiroia pe obraji și doar rareori eram binecuvântat cu câteva momente de somn.

Odiha mea era adeseori curmată de ființe monstruoase care mă trezeau și mă batjocoreau, fiind obligat să fug în continuare.

Am înțeles în cele din urmă că eram într-un un alt plan al vieții, provenit din emanații ale Pământului. Însă era prea târziu. Angoasa îmi cuprinsese mintea și, când am început să fac planuri de acțiune, apăreau numeroase incidente care mă atrăgeau pe cărările înșelătoare ale gândurilor. Niciodată nu mi se păruse atât de important să îmi pun întrebări cu privire la religie ca acum. Principiile pur politice, filozofice și științifice mi se păreau acum de o importanță secundară pentru viața umană. Deși acestea erau achiziții valoroase pe Pământ, trebuia să recunosc că omenirea nu era alcătuită din generații trecătoare, ci din suflete nemuritoare ce se află în ascensiune către o destinație glorioasă. Începeam să conștientizez existența unei prezențe ce este deasupra a tot ceea ce este material sau intelectual: Credința – o manifestare divină la om. Totuși, o asemenea analiză a fost cam târzie. E adevărat că aveam o oarecare cunoaștere a *Vechiului Testament* și adesea citisem din *Evangheliile*. Dar trebuie să recunosc că nu am cercetat niciodată scrierile sacre cu lumina inimii mele. Acceptasem interpretări ale unor scriitori care nu erau deschiși spre a simți și conștientiza Adevărul și uneori chiar erau în dezacord cu adevărurile fundamentale. Cu alte ocazii, îmi însușisem un punct de vedere ecleziastic, intrând de bunăvoie într-un cerc de contradicții.

Ce-i drept, nu am considerat niciodată că aș fi fost un criminal pe parcursul vieții mele, deși filozofia de a trăi pentru prezentul imediat mă absorbise în totalitate. Viața mea pământescă, acum transformată în așa-zisa moarte, nu a fost cu nimic diferită de viața pe care o duc mulți alți oameni.

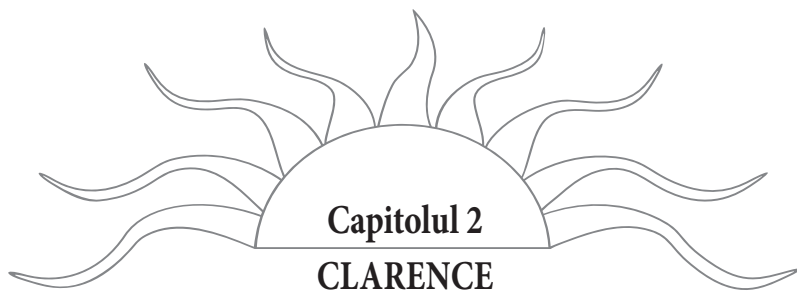
Născut din niște părinți poate prea generoși, am absolvit Universitatea fără prea mult efort și am experimentat și eu împrăștierea și viciile tineretului din acea vreme. După un timp, când m-am căsătorit și mi-am întemeiat o familie, am fost binecuvântat cu copii, am obținut o poziție stabilă, fiind scutit de orice griji financiare. Totuși, autoevaluându-mă, simțeam într-un mod profund că pierdusem timpul și că acum aud muștrările tăcute ale conștiinței mele. Trăisem pe Pământ, beneficiind de roadele plăcute ale vieții, și totuși niciodată nu am făcut ceva pentru ca să mai plătesc din greaua datorie pe care o aveam.

Am ignorat total generozitatea și sacrificiile părinților mei, la fel ca și pe cele ale soției și ale copiilor mei. Într-un mod egoist, mi-am păstrat familia doar pentru mine. Promisem un cămin fericit, dar îmi închisesem ușile față de cei ce aveau nevoie de ajutorul meu. M-am delectat cu bucuriile din cercul meu familial, dar niciodată nu am împărtășit acest dar prețios cu mai marea mea familie umană. Neglijasem să realizez chiar și cele mai elementare îndatoriri ce țin de solidaritatea fraternă.

Acum, că viața mea se terminase, realizam că fusesem ca o plantă de seră, incapabilă să reziste condițiilor realităților eterne. Nu cultivasem semințele divine pe care Tatăl Ceresc le însămânțase în sufletul meu. Acestea au fost sufocate de ierburile dorinței mele nesfârșite de confort și distracție. Nu mi-am însușit lecțiile pentru această nouă viață. În consecință, era corect să o încep ca un olog, aruncat în râul eternității infinite, incapabil să înot, sau ca un cerșetor mizerabil ce se află la capătul puterilor sale, rătăcind în mijlocul unui deșert bântuit de furtuni.

O, dragi prieteni de pe Pământ! Cât de mulți dintre voi puteți încă să evitați drumul amar al suferinței prin cultivarea domeniilor interioare ale inimii voastre. Aprindeți-vă lumina interioară înainte de trecerea pragului în lumea umbrelor! Căutați Adevărul, ca nu cumva Adevărul să vă găsească nepregătiți! Munciți și trudiți acum, pentru ca nu cumva să plângeți după aceea!

Capitolul 2

CLARENCE

Sinucigaș nenorocit! Ticălos infam! Auzeam insulte din toate părțile. Dar de unde veneau acestea? În unele momente îi mai și întrezăream, apărând și dispărând în întuneric. În starea aceea de disperare, adunându-mi toată forța rămasă, mă repezeam la ei. Mă luptam în van cu aerul, în acea furie pe care o simțeam. Auzeam râsete, pe măsură ce acele ființe dispăreau din nou în umbră.

Cui aș fi putut să îi cer ajutor? Eram chinuit de foame și vlăguit de sete. Necesitățile existenței mele fizice pe Pământ erau aceleași și aici: barba continua să îmi crească, pe îmbrăcămintea mea se vedeau urmele luptelor pe care le purtasem. Totuși, cea mai dureroasă parte din sentința mea nu era jalnicul abandon în care mă găseam, ci atacurile neîncetate ale forțelor rele ce mă înconjurau în întuneric. Eram demoralizat și total incapabil să îmi evaluez situația, să-i determin cauzele și să stabilesc noi direcții ale gândurilor. Acele voci acuzatoare mă tulburau mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

„Ce cauți, nebun nenorocit? Încotro mergi, sinucigaș mizerabil!“ Astfel de acuzații ce se repetau neîncetat îmi aruncau mintea într-o stare de confuzie absolută. Oi fi eu mizerabil, dar sinucigaș de unde? Niciodată! Acele acuzații erau nedrepte, din câte îmi dădeam seama. Mi-am părăsit corpul fără să vreau, după o luptă disperată cu moartea. Încă mai auzeam ultimul diagnostic medical din spital. Îmi aminteam clar grija deosebită a personalului medical și dureroasele momente ale îmbrăcării din timpul acelor grele zile ce au urmat operației mele intestinale. Amintirea scenelor finale ale zilelor mele pământești era atât de vie, încât puteam să simt chiar și atingerea termometrului, precum și dezagreabila împunsătură a acului hipodermic. În cele din urmă, ultima amintire dinaintea mării mele adormiri: soția mea, încă tânără, și cei trei copii ai mei privindu-mă cu teamă la gândul unei separări eterne. A urmat apoi trezirea mea în împrejurări jalnice și deprimante, într-un zbor de coșmar interminabil.

De ce eram acuzat de sinucidere, când am fost obligat să renunț la speranță, la familie și la tot ce iubeam?

Până și cel mai puternic om ar fi ajuns la capătul puterilor sale de rezistență emoțională. Aceasta mi se petrecuse și mie. Deși ferm și de neclintit la început, am început mai apoi gradat să mă prăbușesc în lungi perioade de depresie și, în ignoranța mea totală vizavi de soarta ce mă aștepta, tăria mea de caracter obișnuită a cedat în fața deznădejzii. Din ce în ce mai frecvent lacrimile îmi inundau ochii, reprimare de mult timp în inima mea cea grea.

La cine puteam apela? Nu puteam face nimic să-mi modific situația prezentă, cu toate cunoștințele sofisticate pe care le adusesem cu mine din lumea din care veneam. În fața Infinitului, cunoașterea mea era ca o bulă de săpun minusculă, suflată de colo-colo de vânturile transformării. Cu siguranță, nu îmi pierdusem mințile! Nu mă simțeam diferit. Îmi simțeam conștiința trează și simțeam că în esență eram același om, cu aceleași sentimente și aceleași cunoștințe ca înainte. Nevoile mele fiziologice erau aceleași. Eram cuprins de o foame ce îmi rodea fiecare bucățică a trupului; cu toate acestea, în starea de slăbiciune mereu crescândă, nu am atins niciodată punctul epuizării complete. Din când în când dădeam de ierburi sălbatice care creșteau în ape mlăștinoase.

Devoram frunze necunoscute și beam cu nesaț apa pe care o găseam. Mă puteam opri doar pentru câteva secunde, deoarece acele forțe irezistibile mă agasau încontinuu. De multe ori am gustat noroiul de pe marginea drumului, amintindu-mi cu lacrimi de foc de pâinea pe care o aveam zilnic în trecut. Eram obligat să mă ascund adeseori de turme uriașe de ființe monstruoase care tropăiau pe lângă mine ca niște bestii nesătule. Erau niște priveriști care îți înghețau sângele în vine! Când disperarea aproape că își atinsese apogeul, a început să-mi înflorească în minte ideea că trebuie să existe undeva un Creator al Vieții. Acest gând era liniștitor pentru mine. Eu, care câtă vreme fusesem în lume detestasem toate crezurile religioase, simțeam acum nevoia consolării spirituale. Ca medic ce se mândrea cu principiile sale ultramoderne și sceptice, atât de în vogă pe vremea mea, acum trebuia să

recunosc că sunt un ratat desăvârșit. Îmi dispăruse importanța de sine care înainte îmi părea atât de reală. Mi-am dat seama că era necesar să îmi modific atitudinea mentală.

Când în cele din urmă am ajuns la capătul puterilor și zăceam neajutorat în nămol, incapabil să mă ridic, l-am implorat pe Creatorul a tot ceea ce există să se îndure de mine și să îmi vină în ajutor, în situația disperată în care mă aflam.

Cât a durat oare această implorare? Câte ore am petrecut rugându-mă ca un copil speriat?

Era imposibil de spus. Tot ce știu e că râuri de lacrimi îmi șiroiau pe obraji și întreaga-mi ființă părea să se fi amalgamat într-o rugă chinuitoare. Fusesem cu totul abandonat? Nu eram și eu un copil al lui Dumnezeu, deși, prins în vârtoarea vanităților pământești, nu mă gândisem deloc la lucrarea Sa divină? Știam că Tatăl Etern mă va ierta cu siguranță. Grijă Lui iubitoare nu înglobează oare și păsările văzduhului și florile câmpului?

Ah! Omul trebuie să sufere mult pentru a putea înțelege misterioasa frumusețe a rugăciunii. Trebuie să cunoască remușcarea, umilirea și mizeria deplină pentru a aprecia în totalitate gustul dulce și sublim al Speranței! Acela a fost momentul în care densa ceață din jur s-a limpezit și cineva a venit spre mine. Un trimis din Rai. Era un om în vârstă ce s-a aplecat deasupra mea și s-a uitat atent la fața mea cu ochii săi mari și curați. Cu un zâmbet binevoitor mi-a spus:

– Curaj, fiule! Domnul Dumnezeu nu te-a uitat!

Lacrimi sincere păreau că îmi inundă sufletul. Am încercat să-mi exprim ușurarea plină de recunoștință, să-i mulțumesc pentru consolarea pe care mi-o adusese, dar nu am avut putere decât să îl întreb:

– Cine ești, mesager generos al lui Dumnezeu?

Binefăcătorul meu neașteptat a zâmbit cu blândețe și mi-a răspuns:

– Numele meu e Clarence. Sunt doar un frate.

Observând cât sunt de obosit, a adăugat:

– Trebuie să rămâi tăcut și liniștit. Trebuie să te odihnești pentru a-ți recăpăta forțele.

Apoi a chemat două persoane care așteptau cu atenție și le-a spus:

– Haideti, să-i acordăm primul ajutor prietenului nostru!

Au întins pe sol o pânză albă și, folosind-o ca targă de urgență, s-au pregătit să mă transporte. M-au ridicat cu blândețe.

Apoi Clarence le-a spus asistenților săi:

– Haideti, să pornim fără întârziere! Trebuie să ajungem în Orașul Astral cât mai repede cu putință.

Capitolul 3

RUGĂCIUNEA COLECTIVĂ

Pe măsură ce avansam, vedeam de pe targă împrejurimile plăcute care se dezvăluiau încet înaintea ochilor mei. Clarence, sprijinindu-se într-un toiag făcut dintr-un gen de substanță luminoasă, s-a oprit în fața unei porți grele, încastrate într-un zid imens, acoperit de o liană înflorită. A atins un anumit loc de pe zid, poarta s-a deschis larg, iar noi am intrat în liniște.

O strălucire caldă învăluia totul în acel loc. Jocul grațios al luminilor din depărtare îmi amintea de un frumos apus de soare primăvărat. Pe măsură ce înaintam, vedeam clădiri fermecătoare și grădini frumoase. La un simplu semn al lui Clarence, targa mea a fost pusă jos și am văzut că în fața noastră se afla intrarea unei clădiri albe, similare cu un spital pământesc. Doi tineri în tunică albă au venit în fugă, au luat targa mea, m-au pus într-un pat de urgență și m-au dus înăuntru. Înainte de a pleca, l-am auzit pe Clarence spunând: „Duceți-l la pavilionul din stânga! Sunt așteptat altundeva acum, dar voi reveni să îl văd dimineață.“ Cu un zâmbet de recunoștință, mi-am luat la revedere de la acel bătrân generos, în timp ce eram transportat către o cameră mare și plăcută, bogat mobilată, și așezat pe un pat confortabil.

Inima mea era plină de recunoștință față de amabilii mei îngrijitori. Am încercat să vorbesc cu ei, însă am reușit să-i întreb doar atât:

– Prieteni, spuneți-mi, vă rog, ce lume e aceasta în care mă aflu? Din ce stea emană această strălucitoare lumină fortifiantă?

Unul din ei a pus tandru mâna pe fruntea mea, ca și cum aș fi fost un vechi prieten, și mi-a explicat:

– Suntem în sferile spirituale din apropierea Pământului, iar soarele care strălucește deasupra noastră în acest moment e același soare care te-a încălzit pe Pământ. Cu toate acestea, percepția noastră vizuală este mult mai pătrunzătoare aici. Putem vedea că steaua pe care Dumnezeu a aprins-o pentru a ne ghida activitățile este mult mai frumoasă decât ne dăm noi seama pe Pământ. Soarele nostru este un izvor divin de viață, a cărei sursă de lumină e Creatorul a Tot.

Am resimțit un profund sentiment de venerație și sacralitate în timp ce contempnam lumina delicată revărsându-se prin fereastră.

Mi-am dat seama că pe Pământ nu privisem niciodată către Soare și nu îmi îndreptasem gândurile către Cel care, în Compasiunea Sa infinită, ni l-a dăruit pentru a ne lumina calea. Eram ca un orb care, după o lungă viață în întuneric, este binecuvântat cu capacitatea de a vedea splendoarea naturii.

Chiar atunci mi-au adus niște supă și un pahar cu apă rece, revigorantă. Apa părea infuzată cu un fluid divin⁴, deoarece chiar și o cantitate mică producea rapid un efect revitalizant. Mâncarea, care simultan producea un efect liniștitor de hrănire, dar era și un medicament extraordinar, m-a revitalizat dincolo de așteptări; întreaga mea ființă era pătrunsă de energii noi, iar în profunzimile sufletului meu erau răscolite emoții profunde. Mâncam, neștiind ce urma să trăiesc de acum înainte.

Abia terminasem, când am perceput o muzică paradiziacă – ușoare valuri de sunet ce se ridicau către sfere superioare – plutind în camera mea. Acea melodie minunată îmi mergea drept în inimă. Am privit spre îngrijitorul meu, în căutarea unui răspuns, și acesta mi-a spus:

– Aceasta e slujba de seară din Orașul Astral. Fiecare departament al acestei colonii de deservire, dedicată lui Cristos, se aliniază la rugăciunile din Palatul Guvernului. Rămâi aici liniștit! Mă voi întoarce de îndată ce slujba va fi luat sfârșit.

În timp ce se pregătea să plece, m-a cuprins neliniștea.

– Aș putea să vin cu tine? l-am rugat.

– Ești încă slăbit, mi-a explicat el, dar dacă simți că ai putea...

Muzica aceea mă umpluse de energii proaspete, dar cu toate acestea abia am reușit să mă ridic din pat. Cu ajutorul îngrijitorului meu și cu pași șovăitori, am ajuns la încăperea enormă în care erau adunați mulți oameni ce se rugau într-o stare de adâncă și tăcută concentrare.

---

4) În terminologia spiritistă, fluidul și fluidele desemnează o substanță de natură magnetică, ce poate fi manipulată atât de către entitățile din planurile subtile, cât și de către oamenii de pe Pământ.

Delicatele ghirlande de flori ce atârnav dintr-o cupolă intens strălucitoare păreau să formeze simbolul unei spiritualități superioare. Abia îmi puteam stăpâni copleșitoarea surprindere. Nimeni nu părea să-mi observe prezența – toți păreau să aștepte ceva. Trebuia să fac eforturi să stăpânesc toate întrebările ce mi se formau în minte. Am observat repede în fundal o lumină foarte intensă reflectată pe un ecran imens. Un moment mai târziu, printr-un anumit procedeu avansat de televiziune, a apărut pe ecran un templu minunat. În el se vedea un bătrân venerabil, îmbrăcat în alb, aflat în rugăciune. În jurul capului său avea o aureolă luminoasă. Ceva mai jos de el se aflau șaptezeci și două de ființe ce se rugau împreună cu el în tăcere. Am fost surprins să constat că printre ei se afla și Clarence.

Eram incapabil să îmi înfrânez curiozitatea. L-am tras de braț pe îngrijitorul meu, și el mi-a răspuns șoptind atât de încet de parcă era murmurul al unei brize ușoare:

– Nu mai vorbi. Toți locuitorii și toate instituțiile din Orașul Astral se roagă împreună cu Guvernatorul, printr-o proiecție de sunet și lumină la distanță. Hai să laudăm Inima invizibilă a Raiului.

Abia a terminat de vorbit, că cele șaptezeci și două de ființe au început să cânte un imn deosebit de frumos. Pe măsură ce îl priveam pe Clarence, observam cum chipul său emana o strălucire intensă. Vocile celeste intonau cadențe melodioase, într-un imn superb de recunoștință. În atmosferă pluteau vibrații misterioase de pace și bucurie, și pe măsură ce notele argintii se estompau, o superbă inimă albastră cu raze aurii⁵ a apărut deasupra noastră, la aceeași înălțime. A început să se audă o muzică lină, părând să provină din sfere îndepărtate, și dintr-o dată s-a revărsat asupra noastră un șuvoi de flori albastre.

Deși le puteam vedea cu ușurință, nu puteam să prind acele flori miciute în mâini. În momentul când ne atingeau frunțile, acestea se topeau. Când am atins petalele lor fluidice, am simțit un val extraordinar de energie, ca și cum un balsam liniștitor ar fi fost aplicat pe inima mea.

La terminarea slujbei, m-am întors în cameră cu ajutorul delicat al asistentului meu. Parcă nu mai eram pacientul suferind de acum câteva ore. Prima rugăciune colectivă la care participasem în Orașul Astral operase transformări radicale în ființa mea. O pace neașteptată mi-a umplut sufletul, pentru prima oară după mulți ani de suferință, și inima mea, care fusese goală atât de mult timp, era acum din nou plină de speranță.

---

5) Notă a autorului spiritual: o imagine simbolică creată de vibrațiile mentale ale coloniei.

Capitolul 4

DOCTORUL DE SUFLETE

M-am trezit ziua următoare după un somn profund, regenerant. O lumină mângâietoare îmi intra pe fereastră, făcând ca tot ce era în cameră să radieze și în același timp umplându-mi inima de speranță. Mă simțeam un om nou, plin de energie proaspătă și bucurie de viață. Un singur lucru îmi umbrea sufletul: dorul de casă și de familia care era atât de departe de mine.

Nenumărate întrebări îmi treceau prin minte, însă sentimentul de ușurare pe care îl aveam era atât de intens, încât mi-a calmat mintea și a făcut să nu mă mai gândesc la ele. Doream să mă ridic din pat și să mă bucur de frumusețea împrejurimilor, dar nu puteam. Mi-am dat seama că fără susținerea magnetică a îngrijitorului meu, nu aș fi în stare să mă ridic din pat.

Abia îmi revizuisem experiențele, când s-a deschis ușa și a intrat Clarence împreună cu un necunoscut cu o față prietenoasă. M-au întâmpinat cu cordialitate și urări de pace. Cel care mă salvase din Zonele Inferioare⁶ a întrebat care este starea mea generală de sănătate și îngrijitorul meu a venit prompt să-i dea informații.

Clarence a zâmbit și mi-a făcut cunoștință cu însoțitorul său, fratele Henry de Luna, din personalul medical al coloniei spirituale. Fratele Henry era îmbrăcat în alb, iar fața sa radia bunăvoință. M-a examinat în mare și apoi, zâmbind, a spus:

– E regretabil că ai ajuns aici prin sinucidere.

Clarence și-a păstrat calmul, dar eu m-am revoltat interior. Sinucidere? Mi-am amintit de acuzațiile acelor ființe perverse din Zonele Inferioare. Deși le eram recunoscător binefăcătorilor mei, nu puteam accepta această acuzație.

– Cred că vă înșelați, am spus supărat, plecarea mea din lume are alte cauze. M-am luptat peste patruzeci de zile încercând să înving moartea.

---

6) Zonele Întunecate sunt regiuni tenebroase unde ajung după moarte sufletele extrem de egoiste sau cele cu o conștiință foarte încărcată de vină. – n. t. eng.

Am trecut prin două operații grave datorită unei ocluzii intestinale.

– Așa este, a continuat doctorul, calm și complet netulburat, dar această ocluzie a fost rezultatul unor cauze foarte grave. Poate că nu te-ai gândit încă suficient la aceasta. Trupul spiritual prezintă în el o istorie completă a acțiunilor comise pe Pământ.

Aplecându-se peste mine, a continuat, arătând spre diverse părți ale corpului meu.

– Hai să aruncăm o privire în zona intestinală! Ocluzia s-a datorat unor elemente canceroase care, la rândul lor, au apărut din cauza unor indiscreții de-ale tale, prin care ai contractat sifilis. Boala ar fi putut să nu aibă caracteristici atât de grave dacă atitudinile tale mentale ar fi avut ca bază fermă principiul moderației și al iubirii frățești. În schimb, tu ai ales un stil de viață întunecat și tensionat, ce a atras vibrații distructive din partea celor din jurul tău. Nu ți-ai imaginat niciodată că furia atrage forțe negative, nu-i așa? Lipsa ta de autocontrol și de grijă în interacțiunea cu ceilalți, pe care i-ai rănit atât de des fără să te gândești, au făcut ca tu să cazi pradă influenței unor ființe morbide și inferioare. Aceste împrejurări ți-au agravat foarte mult starea fizică.

După o pauză lungă în care a continuat să mă examineze atent, a continuat:

– Prietene, ai observat că ficatul ți-a fost afectat de acțiunile tale? Că rinichii tăi au fost de asemenea maltratați în nesăbuita ta nepăsare față de darul divin al existenței fizice?

Am simțit o dezamăgire profundă, dar medicul, părând că nu îmi observă suferința, a continuat să îmi explice:

– Organele corpului fizic posedă rezerve nelimitate, în acord cu planul Domnului Dumnezeu. Tu, prietene, ai pierdut multe ocazii excelente și ai irosit prețioasa binecuvântare a existenței fizice. Misiunea pe termen lung ce ți-a fost încredințată de cei cu realizări spirituale mai înalte a fost redusă la tentative realizate cu jumătate de inimă pe care niciodată nu le-ai dus la bun sfârșit. Întregul tău sistem digestiv a fost distrus ca rezultat direct al „inofensivelor“ tale excese de mâncare și băutură, iar energia ta vitală a fost devorată de sifilisul pe care l-ai contractat prin alt fel de excese. După cum se vede, diagnosticul este incontestabil.

M-am gândit la dificultățile vieții omenești și am meditat la multiplele ocazii pe care le-am pierdut. În viața mea de pe Pământ avusesem multe măști, adaptându-le în funcție de situația în care mă găseam. Niciodată nu mi-am imaginat că mi se va cere socoteală pentru acele episoade de viață aparent fără însemnătate. La vremea

aceea concepeam greșeala umană ca fiind în concordanță cu legile omenești – tot ce nu era interzis de acele legi era natural și acceptabil. Cu toate acestea, aici am găsit un nou sistem de judecare a acelor erori. Nu am avut de a face cu judecători severi care să pronunțe verdicte dure sau cu tortura ori cu abisul infernal. În schimb, binefăcători cu zâmbetul pe buze vorbeau despre slăbiciunile mele ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil neascultător. Compasiunea lor superioară a dat o palmă mândriei mele umane.

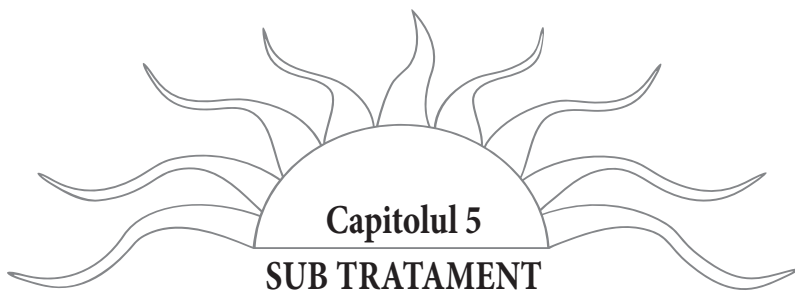
Dacă aș fi fost chinuit de ființe diabolice, eșecul mi s-ar fi părut mai puțin amar. Blândețea înduioșătoare a lui Clarence, tonul calm al medicului și natura răbdătoare a îngrijitorului meu, toate au contribuit la transformarea mândriei mele în rușine. Mi-am acoperit fața cu mâinile și am suspinat cu inima rănită, dându-mi seama că acele concluzii ale lui Henry de Luna erau incontestabile. Mi-am recunoscut întreaga amplasare a greșelilor. În conștiința mea rămânea acum un singur adevăr chinuitor: într-adevăr, m-am sinucis. Am irosit prețioasa ocazie a vieții umane, și acum nu eram decât un paria ce a fost salvat din milă.

În acel moment, Clarence, mângâindu-mi părul într-un gest părintesc, a zis:

– Nu te mai lamenta, fiule. Am plecat în căutarea ta ca răspuns al intervenției celor ce te iubesc din sferele superioare. Lacrimile tale le vor necăji inimile. Cred că ar fi preferabil să îți arăți recunoștința rămânând calm în timpul examinării greșelilor tale, ce zici? Într-adevăr diagnosticul arată că te-ai sinucis, dar te asigur că alte sute de oameni pleacă zilnic de pe Pământ la fel ca și tine. Așa că, liniștește-ți inima! Folosește comoara căinței cât mai bine, păstrează binecuvântarea remușcării în sufletul tău, indiferent cât de târziu ai primit-o. Nu uita că îngrijorările nu ne rezolvă problemele. Pune-ți încrederea în Dumnezeu și în devoțiunea noastră frățească. Lasă-ți să se odihnească inima tulburată, căci mulți dintre noi au trecut prin aceleași experiențe ca și tine.

La auzul acestor cuvinte pline de generozitate, mi-am pus capul pe umărul lui, plângând.

Capitolul 5

SUB TRATAMENT

Ști în grija lui Clarence?

Întrebarea mi-a fost pusă de un tânăr cu o față deosebit de blândă. A intrat zâmbitor, aducând cu el ceva ce părea să fie o geantă medicală mare. Am dat din cap că da, și el mi s-a prezentat:

– Eu sunt Lisias, fratele tău. Directorul meu, medicul asistent Henry de Luna, mi te-a dat în grijă, pentru perioada în care ai nevoie de tratament.

– Ești asistent medical? am întrebat.

– Sunt stagiar în Serviciul Sănătății. În consecință, nu îndeplinesc doar funcția de asistent, ci fac și vizite pacienților, informând doctorii când e nevoie de ajutor și având grijă de noii sosiți.

Observându-mi interesul, a continuat:

– Sunt mulți asemenea asistenți aici, în Orașul Astral. Bineînțeles, ca nou-venit, încă nu ai cunoștințe despre activitățile noastre. Dar ca să îți faci o idee, există peste o mie de pacienți doar în acest sector, iar aceasta este una din cele mai mici clădiri ale spitalului nostru.

– Într-adevăr, minunat! am exclamat.

Lisias, observând că eram pe punctul de a continua cu laudele, s-a ridicat repede de pe scaun și a început să mă examineze cu grijă.

– Zona intestinală prezintă leziuni grave și semne de cancer, ficatul îți este afectat în diferite zone și rinichii tăi arată semne de slăbire prematură. Știi ce înseamnă asta?

– Da, mi-a explicat medicul ieri. Aceste afecțiuni sunt opera mea...

Observând evidenta mea stânjeneală după această confesiune, a continuat:

– În grupul de optzeci de pacienți aflați în grija mea, cincizeci și șapte sunt în aceeași stare ca și tine. Știi că alți pacienți ajung aici mutilați? Că cei ce și-au folosit în mod greșit vederea vin fără ochi? Alții, care și-au folosit agilitatea pentru a comite crime, vin paralizați sau fără picioare. Iar alții, ce au trăit în depravare sexuală, intră în viața de spirit complet nebuni.